

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

Ioannes Franciscus Stephanovs Ad Patrem Visitatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

gentiles referunt) huic Deo famulantur. Iam interea dum pridem
 ceptus ille cum tota multitudine festum ageret, & homo is maligno
 spiritu obsessus horridos clamores magis magisque intendit, ecce
 tibi in eos repentinum saxorum imbrem; qua tempestate per-
 culsi diuersi omnes in fugam se effundunt; sic ut ex 20. hominum
 millibus, qui solennitatem eam celebrabant, nemo omnium in-
 remanserit. tanta saxorum ingruerat & pluebat copia, tantaque
 omnium erat consernatio; neque mente concipere potuerunt, unde
 denam aut à quo lapides illi iacerentur. Equidem coniectura mihi
 persuadebam ab Angelis eos, qui pro omnipotentis Dei gloria
 praeliarentur, grandinario lapidum hoc iactu peti. At reuera fieri
 poterat ut, si res aliquantum processisset, daemones id ipsum pro-
 digium imitaturi, simulque populum, aduersus me reliquosque
 Christianos prouocatum, concitaturi fuissent. Sciebant etenim
 omnes me esse eum, qui demonium illud ministris suis priuaueram.
 Hoc autem prodigio Christiani maiores, quam unquam antea, ani-
 mos cepere, & in fide sustinenda sese obfirmarunt. Videbant nam-
 que Iaponiorum deos non esse eius potentiae, ut prioribus ademp-
 ptis, alios sibi seruos conquirerent, neque etiam eorum, quos ha-
 berent, tutelam sustinere posse. Atque hoc modo concedere ce-
 perunt & fateri imposturis, prestigiis, & mille artibus à daemone
 excogitatis hactenus se delusos & seductos fuisse. Nec mora, Chri-
 stiani sublimem crucem ad alterum lapidis iactum à pagodo illi
 erexerunt, ut daemone ei hoc obiecto irritatam magis magisque
 rabiem & dolo rem augerent. Plura ut scribam non vacat; auocor
 namque ut confessionem recipiam à Christianis Cauachi; qui iam
 ad bellum accincti intra triduum in expeditionem profecturi
 sunt. Sanctis sacrificiis & orationibus tuæ Paternitatis ut plurimum
 me commendo. Meaco, diui Matthæi festo, 1577.

IOANNES FRANCISCVS STEPHANO-
 NVS AD PATREM VISITATOREM.

ANNO proximè elapso scripsi Paternitati tuæ, iis consolati-
 onibus erectus, quibus solis Deus Opti. Maxim. conscius
 est animam meam inter has mundi afflictiones tranquillitati
 redditam expleri. Ideoque, quantumvis tam remotis in or-
 bis partibus constitutus essem, ut nihil à Paternitate tua literarum
 recipere potuerim, idcirco tamen omittere nolui, quin officium
 hoc suum his paucis prauenirè. A nostris nuntiatur incolu-
 mes esse ipsos, & diuina indulgènte gratia, bene se habere omnia.

Pet

Per Meaci prouincias Christiana fides mirabili incremento amplificatur, sic vt intra quattuor retro menses in Sangæ Castello *mille quingenti*, qui soli adhuc restabant, baptismum assumpserint. Itaque vniuersus iam populus huic propugnaculo subiectus nobis se adiunxit. In aliis itidem tribus arcibus *tria millia quingenti* baptismatis gratiam consequuti sunt; qui cum reliquis, quos alius in locis baptizauimus, *septem millium numerum* expleant. Orandus Deus, vt tam benignè nobis sui amoris & fauoris gratiam largiatur, quantum gentis huius necessitas exigit: neque rationem habeat imperfectionis & defectuum; quorum nisi culpa diuinæ misericordiæ auxilium impeditum auertatur, altera denuo porta dabitur ad luculentam frugem his in oris consequendam. Præter etenim eos, quos dixi, alii nunc *ad trium millium numerum* catechizantur, vt idoneo tempore baptismum recipiant. Quidam ex præcipuis Nabunangæ proceribus, dum munitiones, quas nobilis quidam vir suæ clientelæ moliebat, spectatū iret, obiter ex relatu cuiusdam quæ solennitate & gaudio Christiani baptismatis mysteriis incumbere, intellexit. Itaque huius actus videndi desiderio capitur; intantumque placuit, vt diceret omni modo procurandū sibi, quo Christiana religio adaucta propagaretur, & mox tabulis sua manu subscriptis mandat omnibus iis, qui de Icoxiarum secta sunt, (quos aiunt quinquaginta millium numerum excessuros) vt Christianam fidem recipiant; & similiter aliis sectis addictos adigebat, vt conciones nostras & catechismi prælectiones auditum venirent. Adiit eum Pater Organtinus, vt pro hoc suo in nos favore gratias ageret, qui comiter valde & amicè exceptus est. Et ex eo intellexit, desiderare se vniuersum suæ ditionis populum Christianum fieri. Proinde, inquit, cum ex mea parte huic negotio non desim, ne, quæso, vos à vestra deesse velit, quo minùs desiderio huic meo quam ocysimè satisfiat. Addebat ad hæc, conuictum se rationibus, quæ ex nostra fide allegatæ adducebantur, cedere coactum veritati; & cognoscere se optimè cuiusdam incommodi & inualerudinis, qua affligari solebat, causam extitisse enormia sua peccata, quæ lex nostra committi vetaret & detestaretur; seque ait ad ordinem Christianorum accessurum, nisi lex nostra rigida sibi nimitum & obseruatu difficilis videretur. Quodam die, cum idem hic princeps apud Nabunangam esset, alii fortè proceres quidam sectæ cuiusdam, quam Focoxiam nominant, asseclæ superuenere, quo Nabunangæ persuaderet plurimū ipsi interesse, vt nostri è Meaco eicerentur. Rogabat tū Nabunanga eū, de quo dixi, principē, qui que prior aliis

eò venerat, vt paucis declarare vellet, quam ipse de Patribus opi-
 nionem concepisset. Respondit ille, non se eam nostræ legis co-
 gnitionem habere, vt de ea iudicium facere possit, hoc tamen sci-
 re se optimè; aliquot ex subditis suis proceres, Christianos factos,
 sibi deuotissimè parère, atque adeò gentem esse, quæ solùm in
 hoc attenda sit, vt & vitium fugiat, & virtutem sequatur; quodi-
 dem non posse non sentire se de Patribus, qui eorum præceptor-
 res sint. Sciscitabatur quoque Rex id ipsum tunc ex aliis; ita ne se
 res haberet: qui omnes in eandem opinionem respõderunt. Qui-
 bus auditis ait Nabunanga, suo iudicio idem quoque sibi videri.
 Ex quo tẽpore, quãuis antea, cũ patres eũ accedere solerent, beni-
 gnissimè eos excipiebat, maiore tamen, quã prius, honore affe-
 ctos suscepit. Cũ etenim visitatum eum venisset Calend. Ian. &
 præcipui magnatum officii causa, atque anni fortè auspiciatũ in-
 tiũ gratulaturi in aula præstolarẽtur; illico tamen, cũ Patres emi-
 nus a supremo præfecto vniuersæ Prouinciæ Meacensis conspecti
 sunt, egressus hic è regis conclauis obuiã in interiorẽ aulam dedu-
 ctos honoratissimo loco collocauit. Dein ipsemet Nabunangam
 adiens, indicat adesse nostros, & convenire eum cupere; statimq;
 introducti sunt in remotius cubiculum, vbi Nabunangæ cubile
 erat. Quod factũ in omnium animis summam admirationẽ exci-
 tauit; sic vt dicerent Nabunangam semichristianum esse factum.
 Tractabat autẽ ipse & loquebatur cum Patribus benignè nõ tã-
 tũ & populariter, verũ etiam ciuilitè, quo quidem modo cum
 nemine procerum eorum egit. Progressus etenim consueta cum
 sua grauitate in publicum, vno tantũ verbo Bontio cuidã quid-
 dam innuit. Adeò verò nunc de nostris optimam cõfirmavit opi-
 nionem, vt cũ quodam tempore cũ nobilibus istis Meacensibus
 sermonẽ haberet, clarè eis pronuntiarit, & testatus sit, multo nos
 meliores esse Bontiiis. Aliquando incidit in disputationem cum
 Christiano quodam, qui non ita pridem ad fidem conuersus erat,
 tantumq; ex ea disputatione gustus percepit, vt à meridie in se-
 ram noctem protracta sit; & etiam si Christianus ille nouellus ad-
 huc foret, & nostræ professionis tyro, tantũ tamen luminis & in-
 tellectus ei Deus largitus est, vt ad interrogata omnia satis cõmo-
 dè responderet. Omitto infinita alia, quæ quidẽ scriptiõnẽ merẽ-
 tur, ob otii inopiam, nam & hesternò die trecẽtis hominibus ba-
 ptisma cõtrali, & hodie etiãnum ad idẽ opus accingor. Ne Pater-
 nitas interia tua huius negotii memoriã & curã deponat: procu-
 ret autẽ vt operarii nobis mittãtur, qui nobiscũ opimã hãc messẽ
 colligant. E Sanga, gloriosi Apostoli diui Iacobi Vigilia, 1577.